

קונטרס

קדשת האר"י הקדוש

שיחה נוראה ונפלאה מפי
כבוד קדשת מורנו ורבינו, עטרת ראשנו,
חיות נפשנו, הא"י ש אשר על העדה
רבי יצחק שמואל אהרן לעזער שליט"א

יצא לאור ערב שב"ק דברים - חזון תשפ"ו
על ידי חסידי ברסלב
בנאל עיר ברסלב, עיר שומרי הלשון, עיר השמחה!

היום בלילה הוא ההלולא של האר"י הקדוש, רבנו יצחק לוריא
אשכנזי זי"ע.

רבנו גלה שיש ענין של נשמה של הצדיקים מיחדי הדורות,
נשמה מיחדת שזה כלול ממשה רבנו, רבן של כל הנביאים,
אחריו רבי שמעון בר יוחאי, האר"י הקדוש, הבעל שם טוב
הקדוש ורבנו הקדוש. זו נשמה קדושה הכלולה מכל נשמות
ישראל, שדרךם ירד האלקות בזה העולם, משה רבנו הרי הוריד
לנו את התורה בהר סיני, הוא הרבי הראשון של נשמות ישראל.
וזה נמשך אחר כך לרבי שמעון בר יוחאי, האר"י הקדוש, הבעל
שם טוב הקדוש ורבנו ז"ל.

וכמוכן בזמן כזה שמגיע הלולא של אחד מהצדיקים האלו, זה
זמן מסגל מאד. לא בחנם שהלולת האר"י הקדוש חל עכשיו
בימים האלו של בין המצרים הקדושים, הימים שאנחנו מצפים
לגאלה שיהפכו לנו לששון ולשמחה.

מובא מצדיקים שהעשרים ואחד יום של בין המצרים, הם
מסגלים מאד לתשובה ולהתקרב להקדוש-ברוך-הוא. כתוב
בספרים על הפסוק (איכה א, ג): "כל רדפיה השיגוה בין
המצרים", שכל אלו שרודפים אחר הקדוש-ברוך-הוא -

השיגוה בין המצרים, יכולים להשיג אלקות, יכולים להתקרב
להקדוש-ברוך-הוא דיקא בין המצרים - בימים האלו.

ואמרנו שאלו הכ"א יום הם כנגד השם הקדוש אהי"ה, שזה
השם של תשובה. רבנו אומר (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ו') שזה שם
הזה הוא השם של תשובה. למה? כי הפרוש של אהיה הוא:
"אנא זמין למהוי" - אני רוצה להיות! אני זמין להתחיל משהו
בזה העולם. איפה הייתי עד עכשיו? עדין לא הייתי זמין, אבל
מעכשו אני זמין להתחיל התחלה חדשה!

רבנו מדבר שם בתורה מענין של 'פגנות אלול' [עוד שלשה
שבועות וזהו כבר מגיע חדש אלול שזה זמן תשובה של כל
השנה, שמתחילים התחלה חדשה להתקרב להקדוש-ברוך-
הוא]. רבנו מדבר שם מ"בקי ברצוא" ו"בקי בשוב".

וזה מאד מענין שהתקוני-זהר, מה שאנחנו יודעים שזה גם כן
מאד מסגל, הן בימי אלול, בכל הדפוסים של התקוני-זהר זה
מחלק לחדש אלול עד יום כפורים לסיום בארבעים יום את
התקוני-זהר, ככה מקבל בעולם בימי אלול. ורבנו אומר (שיחות
הר"ן סימן קכ"ז), שבלמוד תקוני-זהר בימי אלול פועלים דברים
עליונים.

אבל מוהרא"ש היה מרבה תמיד לדבר מהענין הזה, של כמה זה מיחד ללמד תקוני-זהר גם בבין המצרים, בגלל שבתחלת התקוני-זהר כתוב במפרש, שאליהו הנביא התגלה לרבי שמעון והוא גלה לו שבספר הזה עושים קן לשכינה הקדושה, 'עביד ליה קינא בהאי חבורא', ככה כתוב בתקוני-זהר, שהשכינה הקדושה הגלתה מבית המקדש שהיה המקום של השראת השכינה, והיא כמו צפור נודדת מן קנה, מחפשת מקום מנוחה, ועל ידי שלומדים בספר הזהר וביותר בתקוני-זהר - בונים קן לשכינה הקדושה.

ובימים אלו מתקיים: "ואהיה כצפור בודד על גג", כמו צפור שהוא מחפש איזה גג, איזה מקום לעשות קן שמה. ואם מדקדקים בתוך המלה: "ואהיה כצפור בודד על גג", יש לנו את השם אהי"ה שמה. שבימים האלו באמת הקדוש-ברוך-הוא מתגלה לנו, השכינה הקדושה מתגלית לנו בצורה של "ואהי"ה כצפור בודד על גג", שאדם שרוצה לחזור בתשובה והוא רוצה לעשות קן, מקום לשכינה שיהיה איפה לשכן שמה, אז "ואהיה" - על ידי תשובה זה התקון לצפור הבודד על גג.

כאן שאל אחד מאנשי שלומנו מה זה 'שכינה'?

- הַשְּׂכִינָה הִיא הָאֱלֻקוֹת שֶׁנִּמְצְאוּ וְשׁוֹכְנֵת בְּתוֹךְ כָּל יְהוּדִי, כְּמוֹ שֶׁדִּבְּרָנוּ הֶרְבֵּה פַעַמִּים, אָדָם הוּא מְחַבֵּר מְרוֹחֲנִיּוֹת וְגִשְׁמִיּוֹת. יֵשׁ לוֹ גּוּף גִּשְׁמִי שֶׁזֶה נִבְרָא מִן הָאֲדָמָה, הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יֵצֵר אֶת אָדָם הָרִאשׁוֹן 'עֶפְרָר מִן הָאֲדָמָה' (בְּרֵאשִׁית ב, ז) שֶׁזֶה הֵגוּף הַגִּשְׁמִי. אֲבָל גִּשְׁמִיּוֹת לְבַד אֵין בָּזֶה שׁוֹם חַיּוֹת, רַק כְּשֶׁמְכַנִּיסִים בְּתוֹכוֹ רוּחֲנִיּוֹת. הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַכִּנִּיס בְּתוֹךְ הַגּוֹשׁ אֲדָמָה שֶׁהוּא יֵצֵר אֶת הָאָדָם מִן הָאֲדָמָה, הוּא הַכִּנִּיס בּוֹ חֵלֶק מֵעֲצָמוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שָׁם): "וַיִּפַּח בְּאַפִּיו נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה", מִיָּד שֶׁהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נָפַח בְּאָדָם נִשְׁמַת חַיִּים, הוּא הִתְחִיל לְחַיּוֹת.

נִמְצָא מָה שֶׁחַי בְּתוֹךְ הָאָדָם הוּא אֱלֻקוֹת. הַלְשׁוֹן שֶׁל הַזֵּהָר^א: 'מֵאֵן דְּנִפְּח מְדִילִיָּה נִפְּח'. הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כְּבִיכּוֹל נָפַח בּוֹ מִתּוֹכוֹ נִשְׁמַת חַיִּים. כְּמוֹ שֶׁתִּקַּח עֲכָשְׁיוֹ בָּלוֹן וּתְנִיפֵה אוֹתוֹ, מָה נִכְנֵס בְּתוֹכוֹ? הָרוּחַ שֶׁלָּךְ. "וַיִּפַּח בְּאַפִּיו נִשְׁמַת חַיִּים", הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נָפַח חֵלֶק אֱלֻקִּים מִמֶּעַל בְּתוֹךְ הַגּוֹף הַגִּשְׁמִי הַזֶּה וְהוּא הִתְחִיל לְחַיּוֹת. נִמְצָא שֶׁיֵּשׁ בְּתוֹךְ כָּל אָדָם 'חֵלֶק אֱלֻקִּים מִמֶּעַל', שֶׁזֶה מָה שֶׁמִּתְפַּקֵּד, מָה שֶׁהוּא מְסֻתָּבֵב, רוֹאֶה, שׁוֹמֵעַ, נוֹשֵׁם,

^א מִצִּטָּטִים תְּמִיד זֶהָר, בַּעַל הַתְּנִיָּא וְכָלֶם מִצִּטָּטִים זֶהָר, אֲבָל לְמַעַשְׂה הַלְשׁוֹן הַזֶּה נִמְצְאוּ בְּכַמָּה סְפָרִים.

מִדְבָּר, הַכֹּל זֶה הָאֱלֹקִים שֵׁשׁ בְּתוֹכּוֹ. וְהָרְאִיָּה שֶׁשְׁמַגִּיעַ הַזְמַן
שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹצִיא אֶת זֶה, זֶהוּ, הַגּוֹף זֶה פֶּגֶר מֵת.

זֶה שְׂכִינָה, מֵה שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַשְׁכִּין חֵלֶק מֵעֲצָמוֹתוֹ בְּתוֹךְ
הָאָדָם. וְכָתוּב בַּסְּפָרִים, שְׂכִינָה זֶה רָאִשֵׁי תִבּוֹת: שִׁרְשׁ נִשְׁמַת
כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשָׁה, שֶׁבְּתוֹךְ כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ אֶת הַכֹּחַ
הָאֱלֹקִי הַזֶּה.

וְעַבּוּדָתָנוּ כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ הִיא לִיְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינָתָהּ.
קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא זֶה אֹר הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא נָתַן בְּנוֹ
חֵלֶק אֱלֹוֶן מִמַּעַל, הַשְׂכִּינָה שְׁנִמְצָאת בְּתוֹכָנוּ. אֲבָל כָּל זְמַן
שָׂאָדָם לֹא זוֹכֶה לְהַכִּיר אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עִם הַחֲבוּר הַזֶּה
בֵּין הַנִּשְׁמָה וְהַגּוֹף שָׁלוּ, וּבִמְקוֹם לְרוּץ אַחֵר הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת
וְדִבְקוֹת בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא רָץ אַחֵר עוֹלָם הַזֶּה, כָּל
הַתְּאוּוֹת, כֶּסֶף, כְּבוֹד, וְכָל הַמַּדּוֹת לֹא טוֹבוֹת, אֲזִי הוּא גּוֹרֵם גְּלוּת
לְשְׂכִינָה. הַשְׂכִּינָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת דְּבוּקָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, זֶה
עַבּוּדַת הָאָדָם שִׁיחֶשֶׁב תָּמִיד מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁלֹּא יִסִּיחַ
דַּעְתּוֹ מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. בִּמְקוֹם זֶה הוּא רָץ אַחֵר כֶּסֶף, רָץ
אַחֵר תְּאוּוֹת, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, אֲזִי הוּא גּוֹרֵם גְּלוּת לְשְׂכִינָה.

וּכְשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה, הוּא חוֹזֵר וּמִיָּחַד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וּשְׂכִינְתִּיהָ. הוּא מְקַשֵּׁר חֲזָרָה אֶת הַשְּׂכִינָה, הַחֶלֶק אֱלֹהִים שֶׁיֵּשׁ
בְּתוֹכוֹ, אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְאִזּוֹ כָּל הַגְּשָׁמִיּוֹת שָׁלוֹ, כָּל הַגּוֹף
שֶׁלוֹ עֲכָשְׁיוֹ מִתְקַדֵּשׁ. עַד כִּדִּי שֶׁהוּא יָכוֹל שָׁגֵם מִהַגּוֹף שֶׁלוֹ, יִקְרִי
בוֹ "וּמִבְּשָׂרִי אֶחָזָה אֱלֹהִים" (אִיּוֹב יט, כו), כִּמּוֹ שֶׁרִבְּנוּ מִבִּיא בְּלִקְוִטִי
מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן כ"ב, שֶׁאִפְשָׁר לְזַכּוֹת שֶׁבְּשָׂר הַגּוֹף יִחְזֹר
וַיַּעֲזֹר אוֹתָהּ חֲזָרָה לַנִּשְׁמָה שֶׁלָּהּ! כָּל כֶּף זִכְכָּתָא אֶת הַגּוֹף עַד
שֶׁאֵתָהּ תֹאכֵל סְעָדָה, תִּלְךָ לִישׁוֹן, תַּעֲשֶׂה אֵיזָה פְּעֻלָּה גְּשָׁמִית –
וְזֶה יִחְזִיר אוֹתָהּ לְדִבְקוֹת הַנִּשְׁמָה שֶׁלָּהּ!

מֵה שֶׁצְּדִיקִים הַדְּבוּקִים בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא זוֹכִים, שֶׁכָּל דָּבָר
שֶׁהֵם עוֹשִׂים גַּם עִם הַגּוֹף שֶׁלָּהֶם זֶה בְּדִבְקוֹת לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, הֵם גּוֹרְמִים יַחֲוִדִים עֲלִיוָנִים. כִּמּוֹ שֶׁרִבְּנוּ אָמַר פַּעַם מֵעַנִּין
הַפְּלֶגֶת גְּדֻלַּת הָאָדָם (חֵי מוֹהֲר"ן, סִימָן תקד): כְּשֶׁהָאָדָם עוֹשֶׂה כֶּף
בִּידָיו נַעֲשֶׂה כֶּף בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּכְשֶׁעוֹשֶׂה כֶּף בִּידָיו נַעֲשֶׂה כֶּף
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וְאָמַר בָּזוֹ הַלְּשׁוֹן: 'וּוֹאס טִיטְשׁ אֲמַעֲנֵשׁ אִז עַר
טוֹט אַזוֹי אֲמַאךְ מִיט דַּעַר הָאֲנֵד וְוַעֲרֵט אַזוֹי גִּיטָאן אִין כָּל
הָעוֹלָמוֹת, אִין אִז עַר טוֹט אַזוֹי אֲמַאךְ מִיט דַּעַר הָאֲנֵד וְוַעֲרֵט אַזוֹי
גִּיטָאן אִין כָּל הָעוֹלָמוֹת'; כָּל הַגּוֹף הַגְּשָׁמִי שֶׁל הָאָדָם, בְּעֶצֶם זֶה
מְרַמֵּז עַל רוּחָנִי.

כִּמָּה אֵיבָרִים יֵשׁ בְּתוֹךְ הַגּוֹף שֶׁלָּךְ? רַמ"ח (248), וְכָתוּב
בַּמִּשְׁנָיוֹת מִסֵּכַת אֶהְלֹת אֶת הַחֲשֹׁבוֹן בְּדִיוֹק אֵיפֹה יֵשׁ אֶת כָּל
הָרַמ"ח אֵיבָרִים, כָּל הַפְּרָקִים שֶׁל הַיָּדִים וְהַרְגָּלִים וְהַשְׁדָּרָה וְכוּ',
סֵךְ הַכָּל בְּדִיוֹק רַמ"ח. מָה הַמִּסְפָּר הַזֶּה? לָמָּה פָּתְאִם בְּדִיוֹק
כָּכָה? זֶה כְּנֶגֶד שְׁבִתוֹרָה יֵשׁ בְּדִיוֹק רַמ"ח מִצּוֹת עֲשֵׂה. כְּלוּמָר
אַתָּה גּוֹף גִּשְׁמִי, אֲבָל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא סִידָר אֶת הַכָּל שֶׁזֶה יִהְיֶה
מִכּוֹן כְּנֶגֶד רוּחָנִי. וְכָל מִצְוָה שֶׁאַתָּה מְקַיֵּם אַתָּה מְכַנִּים אֶת
הַשְּׂכִינָה בְּתוֹךְ הָאֵבֶר שֶׁל הַגּוֹף הַזֶּה. אַתָּה חוֹשֵׁב שֶׁאַתָּה מְתַפְקֵד
כָּאֵלֹו הַגּוֹף, אֲבָל זֹו הַנִּשְׁמָה שֶׁמַּחֲיָה אֶת הָאֵבָרִים שֶׁלָּךְ. וְזֶה
מוֹצִיא אֶת הַשְּׂכִינָה מֵהַגְּלוּת. הַשְּׂכִינָה מַחְפֵּשֶׁת מְקוֹם כָּזֶה
שֶׁתִּשְׁרֶה, זֹאת אוֹמֶרֶת, הִיא רוֹצָה, תַּעֲשֶׂה לִּי קֵן, תַּעֲשֶׂה לִּי מְקוֹם.
אֵיפֹה? בְּתוֹכָךְ! זֶה הָרַמ"ח אֵיבָרִים.

וְכֵן גִּידִים יֵשׁ בְּדִיוֹק שֶׁס"ה (365), שֶׁזֶה מִכּוֹן כְּנֶגֶד שְׁבִתוֹרָה יֵשׁ
שֶׁס"ה מִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, אֲסוּרִים שֶׁאֲסוּר לַעֲשׂוֹת. וּבָזֶה שֶׁאַתָּה
נִשְׁמַר מֵעֲבֻרוֹת, לֹא עוֹשֶׂה מְלָאכָה בַּשַּׁבָּת, לֹא אוֹכֵל חֲזִיר, נִשְׁמַר
מֵעֲבֻרָה – אַתָּה מְכַנִּים חַיּוֹת הַשְּׂכִינָה בְּתוֹךְ הַגִּיד הַזֶּה. לְמַשָּׁל הִנֵּה
עוֹד מַעֲט מַגִּיעַ מִצּוֹת תִּשְׁעָה בָּאֵב, שֶׁיֵּשׁ מִצְוָה לָצוּם הַיּוֹם שֶׁעַדִּין
לֹא נִבְנְה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, בַּעֲזֹרַת הַשֵּׁם שֶׁיִּתְּהֶפֶךְ לָנוּ לְשִׁשּׁוֹן
וּלְשִׁמְחָה, אֲבָל כִּיּוֹם יֵשׁ מִצְוָה לָצוּם, כָּתוּב בַּזֹּהַר (וַיִּשְׁלַח קַע, ב),

שְׁמִצוֹת צוּם תִּשְׁעָה בָּאָב מְכוּן כְּנֶגֶד גִּיד הַנֶּשֶׁה. כִּי לְצוּם בְּתִשְׁעָה
בָּאָב הַיּוֹם זֶה לֹא מִדְּאוֹרִיתָא אֲלֵא מִדְּרַבָּנָן, אֲבָל יֵשׁ מִצְוָה לְצוּם.
אִז כְּתוּב בַּזֹּהַר שֶׁזֶה מְכוּן כְּנֶגֶד הָאֶסוּר בַּתּוֹרָה לֶאֱכֹל מִגִּיד הַנֶּשֶׁה
שֶׁל בְּהֵמָה, וּבָאָדָם יֵשׁ גַּם כֵּן כְּזֶה אֵיבָר גִּיד הַנֶּשֶׁה, אִז כְּתוּב
שֶׁהַצּוּם שֶׁל תִּשְׁעָה בָּאָב זֶה מְכוּן נֶגֶד הַמִּצְוָה הַזֹּאת, מוּבָא בַּזֹּהַר
כַּמָּה רְמָזִים עַל זֶה.

הַכֹּלֶל: בְּקִיּוּם מִצְוֹת עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה אֶתְּהַ מִשְׁרָה אֶת הַשְׂכִּינָה
בְּכָל רַמ"ח אֵיבָרֶיךָ וְשֵׁס"ה גִּידֶיךָ, וְאִם אָדָם לֹא זוֹכֶה לְקַיֵּם אֶת
הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת – זֶה נִקְרָא גְלוּת הַשְׂכִּינָה.

אֲנַחְנוּ בְּיָמִים אֵלּוּ עוֹשִׂים תְּשׁוּבָה. אֵיךְ עוֹשִׂים תְּשׁוּבָה? לּוֹמְדִים
אֶת הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים שְׁמַגְלִים לָנוּ אֱלֻקוֹת. תְּקוּנֵי-זֹהַר בְּיֹתֵר,
שֶׁזֶה גְלוּי אֱלֻקוֹת בְּגְלוּי רַב מְאֹד, שְׂרָבִי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי הָיָה
בְּמַעֲרָה שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה שָׁנָה עִם רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ, וְאֵלִיהוּ הַנָּבִיא
הַתְּגִלָּה לָהֶם וְכָתְבוּ אֶת כָּל הָעֲנִינִים הָאֵלּוּ, שְׁכָל מַלְּאָךְ שֶׁל תְּקוּנֵי-
זֹהַר זֶה קָשׁוּר לְעוֹלָמוֹת, לְאִין סוּף, גַּם כְּשֶׁאָדָם גּוֹרֵס בְּלִי לְהַבִּין.
וְכְּשֶׁאָדָם לּוֹמֵד אֶת הַסְּפָרִים הָאֵלּוּ, בְּפֶרֶט בְּיָמִים אֵלּוּ, זֶה גּוֹרֵם
לוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה.

נִכְנָסְנוּ לָזֶה בְּגִלָּל הַתְּקוּנִי-זֶהָר שֶׁמִּתְחִיל: "רַבִּי שְׁמַעוֹן אָזַל לִיָּה וְעָרַק לְמִדְבָּרָא דְלוּד". כֵּךְ מִתְחִיל הַתְּקוּנִי-זֶהָר. וְכָתוּב בַּסְּפָרִים: אָזַל לִיָּה וְעָרַק לְמִדְבָּרָא, רָאִשֵׁי תַבּוֹת אֱלוֹ"ל. שֵׁישׁ פֶּה רָמַז לְמַעֲלַת לְמוֹד תְּקוּנִי-זֶהָר בְּחֻדָּשׁ אֱלוֹל.

לָמָּה כָּפַל הַלְשׁוֹן "אָזַל לִיָּה וְעָרַק", אָזַל לִיָּה - הוּא הֵלֶךְ לוֹ, וְעָרַק - הוּא בָּרַח, הוּא הֵלֶךְ וּבָרַח. לָמָּה כָּתוּב לְשׁוֹן כְּפוּלָה שֶׁהֵלֶךְ וּבָרַח? זֶה מוֹבֵן מְאֹד עַל פִּי דְבָרֵי רַבֵּנוּ בְּלִקּוּטֵי מוֹהֲרָ"ן, חֵלֶק א', סִימָן ו', רַבֵּנוּ מְסַבֵּיר שֶׁכּוֹנֵנֶת אֱלוֹל זֶה 'בָּקִי בְּרָצוּא' ו'בָּקִי בְּשׁוּב'. צָרִיכִים לְדַעַת אֵיךְ לְהִתְקַדֵּם קְדִימָה, וְגַם אֵיךְ לְלַכֵּת אַחֲרָה. וְזֶה הַמּוֹבֵן: "אָזַל לִיָּה וְעָרַק לְמִדְבָּרָא" זֶה רָאִשֵׁי תַבּוֹת אֱלוֹל. "אָזַל לִיָּה" זֶה לְשׁוֹן שֶׁל לְלַכֵּת קְדִימָה, אֲנִי עֹכֵשִׁיו מִתְחִיל לְלַכֵּת וּלְהִתְקַדֵּם. אָבֵל לְפַעֲמִים הִיָּה גִזְרַת מַלְכוּת וְהוּא צָרִיךְ לְבָרַח, רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבִנּוּ הָיוּ צָרִיכִים לְבָרַח מִפְּנֵי גִזְרַת הַמַּלְכוּת. אֲזַי לְאִיפֹה הוּא בָּרַח? עָרַק לְמִדְבָּרָא, הֵלֶךְ לְמִדְבָּר, זֶהוּ בָּקִי בְּשׁוּב.

רַבִּי שְׁמַעוֹן רָצָה לְגַלוֹת אֱלֻקוֹת לְכָל הַתַּלְמִידִים, לְהוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה לְעוֹלָם, לְגַמֵּר אֶת הַגְּלוּת, לְגַלוֹת לְכָל אֶחָד שֶׁהַשְּׂכִינָה בְּתוֹכָהּ וְאֵתָּה יְכוּל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וּלְהִיּוֹת דְּבוּק בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָבֵל הִיָּה גִזְרַת מַלְכוּת, יֵשׁ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲשֻׁבוֹנוֹת

למעלה שאנחנו לא יודעים. אז הוא צריך לערוך - לברוך למדבר לוד. 'מדברא דלוד', מדברא לשון של דבור. זה רצוא ושוב. הוא "אזל ליה", הוא רצה ללכת, "וערק למדברא", הוא צריך לפעמים לחזור, צריכים לדעת להיות בקי ברצוא ובקי בשוב.

ואמרנו שהשם אהי"ה הוא "אנא זמין למהוי", ועל כן "אנא זמין למהוי" ראשי תבות אז"ל. כבר בתוך המלים הראשונות של התקוני-זהר "אזל ליה", 'אזל' זה "אנא זמין למהוי", זה השם אהיה שדברנו, שהוא מאד מסגל בימים אלו בבין המצרים. והיה לי הנאה לראות כמה בחורים ואברכים שמתמידים בתקוני זהר, ראיתי כמה וכמה בחורים מתמידים שאחזו בידיהם תקונים וסימו אולי כבר איזה סיום.

דבר מענין שהנה היום ה' באב, ואמרנו שבבין המצרים יש כ"א יום, כנגד השם א-ה-י-ה, אז נמצא שעכשו אנחנו מתחילים את הה' האחרונה. היה לנו כבר א-ה-י ונשארו עוד חמשה ימים של בין המצרים: ה' מנחם אב - ט' באב.

אז עכשו מתחיל להיות השלמת ה' האחרונה של שם אהי"ה, שאני רוצה להיות, וה' האחרונה תמיד מרמזת על השכינה. גם הה' האחרונה של שם הוי"ה מרמזת על השכינה, אז מה' באב,

שְׁזֶה הֵהָלֹלָא שֶׁל הָאֲר"י הַקָּדוֹשׁ, מִתְחִילִים עֲכָשִׁיו חֲמִשָּׁת
הַיָּמִים הָאַחֲרוֹנִים שֶׁל זֶה, וּבָזֶה נִשְׁלָמֶת עֲבוֹדַת הַתְּשׁוּבָה.

וְהָאֲר"י הַקָּדוֹשׁ הוּא הַצַּדִּיק, אֹר עֲלִיוֹן, מְדַבְּרִים עַל אִוְרוֹת
עֲלִיוֹנִים שֶׁיֵּרְדּוּ לָעוֹלָם שֶׁגָּלָה לָנוּ אֵת כָּל הַפְּנִימִיּוֹת שֶׁל הַזֶּהָר
הַקָּדוֹשׁ. כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי גָלָה כַּמּוֹבֵן דְּבָרִים נוֹרָאִים
בַּזֶּהָר הַקָּדוֹשׁ, אֲבָל בְּדֶרֶךְ יוֹתֵר כָּלְלִית, אֶפְלוּ כְּשִׁישׁ יוֹתֵר פְּרָטִים
בְּאִדְרוֹת, בְּפִרְשֵׁת נֶשֶׂא וּבְפִרְשֵׁת הָאֲזִינוּ, אִדְרָא רַבָּא וְאִדְרָא
זוּטָא, אִדְרָא רַבָּא זֶה מוֹבָא בְּפִרְשֵׁת נֶשֶׂא בַּזֶּהָר, שְׂרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר
יוֹחָאִי גָלָה סוּדוֹת לַתְּלַמִּידִים בִּמְעַרַת הָאִדְרָא' עַל יַד צֶפֶת.
וּבִיּוֹם הַסְתַּלְקוּתוֹ גָּלָה אֵת הָאִדְרָא זוּטָא, הַמּוֹבָא בַּזֶּהָר פִּרְשֵׁת
הָאֲזִינוּ, שֶׁאֵלּוּ גִלּוּיִים מִמֶּשׁ פְּרָטִיִּים, אֲבָל לְהַבִּין בְּדִיוֹק מַה כָּל
דָּבָר זֶה הָאֲר"י הַקָּדוֹשׁ, הוּא גָלָה וּפִרְט אֵת זֶה בְּכָל הַשְּׁעָרִים.

הָאֲר"י בְּעֶצְמוֹ לֹא כָתַב, מְקַבֵּל שֶׁהָיָה לוֹ קִשִּׁי אֶפְלוּ לְדַבֵּר. הוּא
הָיָה גָאוֹן עָצוֹם גַּם בַּנִּגְלָה, כִּי אֵין דָּבָר כָּזֶה שְׁאָדָם יִהְיֶה דְּבוּק
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, בְּכָל חֲכָמַת הַקְּבָלָה וּפְרָצוּפֵי הָעוֹלָמוֹת
הָעֲלִיוֹנִים, בְּלִי נִגְלוֹת הַתּוֹרָה. בַּנִּגְלָה הָיָה לוֹ רַב וְהוּא הָיָה גָאוֹן
גָּדוֹל. הָאֲר"י הַקָּדוֹשׁ נוֹלַד בִּירוּשָׁלַיִם. שׂוֹאֲלִים כֻּלָּם, הָאֲר"י
הַקָּדוֹשׁ הָיָה סִפְרָדִי אוֹ אֲשְׁכְּנַזִּי? וְהַתְּשׁוּבָה הִיא פְּשׁוּטָה – הוּא
שְׁנִיָּהֶם. אָבִיו הָיָה אֲשְׁכְּנַזִּי, הוּא הָיָה מִמִּשְׁפַּחַת הַמַּהְרָש"ל, רַבִּי

שְׁלֹמֹה לִוְרִיא, כִּךְ קָרְאוּ לְשֵׁם מִשְׁפַּחְתּוֹ לִוְרִיא. הוּא הָיָה
מִהַגְּאוּנִים בְּתִקְוָה שְׁבִין הָרָאוּנִים לְאַחֲרוֹנִים, הוּא הָיָה
מִגְדוּלֵי הַפּוֹסְקִים וְהוּא כָּתַב אֶת הַיָּם שֶׁל שְׁלֹמֹה וְעוֹד שׁו"תִּים,
וְהַמּוֹן פּוֹסְקִים מְבִיאִים אוֹתוֹ תָּמִיד.

אָבִיו שֶׁל הָאֶר"י הַקְּדוֹשׁ הָיָה מִמִּשְׁפַּחַת זוֹ, וְאָמוֹ הָיְתָה סְפָרְדִּית
מִמִּצְרַיִם. כִּי אָבִיו שֶׁל הָאֶר"י הַקְּדוֹשׁ נִפְטָר כְּשֶׁהוּא הָיָה בְּגִיל
שְׁמוֹנֶה עָרָף, וְאָמוֹ נִשְׁאַרָה אֶלְמָנָה, לֹא הָיָה לָהּ אִיךְ לְהַתְּפָרֵס
בִּירוּשָׁלַיִם בַּיָּמִים הָהֵם, לִפְנֵי כַּחֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה. הָאֶר"י הַקְּדוֹשׁ
נוֹלַד בַּשָּׁנָה ה'רצ"ד, לִפְנֵי כִמְעַט חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, וְאָז יְרוּשָׁלַיִם
הָיְתָה יָשׁוּב מְאֹד קָטָן, לֹא הָיָה לְהַתְּפָרֵס, אֲזִי הָיָה הֶלְכָה לְאַחִיהָ
בְּמִצְרַיִם. הָיָה לָהּ אֶחָד שֵׁם וְהֵם הֶלְכוּ אֵלָיו, וְשֵׁם גִּדְל הָאֶר"י
הַקְּדוֹשׁ. הוּא גַם כֵּן קִיָּם "אֲזַל לִיָּה וְעָרַק לְמַדְבָּרָא", וַיֵּשֶׁב עַל יָד
הַנִּילוֹס בְּמִצְרַיִם וְשֵׁם הוּא הַתְּבוּדָה וְגִדְל, וְזָכָה לְהַגִּיעַ לְמָה
שְׁזָכָה. הוּא הָיָה יְתוֹם מֵאֲבָא, כְּמוֹ הַבֶּעַל שֵׁם טוֹב גַּם כֵּן, וְהוּא
גִּדְל עַל יָד יָם וְנָהָר – מְקוֹם טְהָרָה.

יְחִזְקָאל הַנָּבִיא שָׁגְלָה אֶת כָּל הַמְּרַכְּבָה הַעֲלִיוֹנָה הָיָה עַל "נָהָר
כְּבֹר", וְשָׁמָּה "נִפְתָּחוּ הַשָּׁמַיִם וְאֶרְאָה מִרְאוֹת אֱלֹקִים" (יְחִזְקָאל א,
א), לָמָּה? כִּי מְקוֹם טְהָרָה. עֲנִין שֶׁל טְהָרָה זֶה כָּל כִּךְ חָשׁוּב, שְׁבִין
אָדָם יִדְקֹדֵק תָּמִיד בְּטְהָרָה, וְיִזְכָּה לְפָחוֹת פַּעַם בְּיוֹם לְלַכֵּת

למקוה, איזו זכות זו! רבנו מזכיר שאדם יש לו כל כך הרבה כבודות, מניעות לעבודת השם, בקשי מצליח לקום מהמטה, ממש צריכים 'מנוף' להוציא אותו מהמטה... בקשי סוחר את רגליו עד שמגיע לבית הכנסת... הוא לא יודע למה, מה קרה? מה כל הכבודות הזאת? למה כל כך קשה לקום בבקר? מה קרה?

התשובה פשוטה, שיש קלפות שהן תופסות את האדם! ואם ישאל האדם: 'הלא אינני רואה קלפות', אך הגמרא אומרת (ברכות ו, א): אלמלי נתנה רשות לעיין לראות אין כל בריה יכולה לעמוד מפני המזיקין; בודאי שלא תראה, אם היית רואה היית מתעלף, לא היית יכול להתקיים אפלו שניה אחת... מליונים, אלפים ורבבות תופסים את האדם, זה גורם את הכבודות הזאת. והוא לא יודע למה כל כך קשה לקום... זה כי הם תופסים אותך!

מהי העצה? איך נפטרים מהם? מקוה מים, הם לא נכנסים למים, רוח ומים לא מתערבים ביחד. וזו החכמה של סודה, שמכניסים אויר בתוך המים והם לא מתערבים, ולכן הם עושים בועות. רוח ומים לא מתערבים. אתה קפצת למקוה, עכשיו הקלפות בחוץ! הן עזבו אותך!

וכמוכן צריכים להזהר לא לשבת במקוה ולפֿטפֿט ולדבר כל מיני שטיות, כל הפוליטיקה וכל החדשות וכל המחלוקות... זה נקרא 'טובל ושרץ בידו'. אתה רוצה להפטר מהקלפות ואתה מוסיף קלפות?! הַשֵּׁם יִשְׁמַר! נכנסים אנשים לבור המקוה ויושבים ומדברים – 'שִׁמְעָה מָה שֶׁזֶה... מָה קָרָה... מָה עָם זֶה...' מָה אֵתָה עוֹשֶׂה? אֵתָה מוֹסִיף קלפות רחמנא לצלן.

צדיקים אמרו שֶׁהַכּוֹנֵה הַמַּעֲלָה בְּיוֹתֵר שֶׁל מְקוֹה הִיא לְטֹבֵל וְלִצֵּאת כִּמָּה שְׂיוֹתֵר מֵהָר. קופץ במקוה, טובל, איזו כּוֹנֵה אֵתָה עוֹשֶׂה – כּוֹנֵה שֶׁאֵתָה יוֹדֵעַ, הָעֵקֶר תִּבְקֹשׁ 'רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, שְׁאֲנִי אֶפְטֵר מִכָּל הַקְּלָפוֹת הָאֵלוֹ וְהַלְכָלוֹכִים הָאֵלוֹ'... אֲזִי כִשְׁתִּצֵּא תִרְגִּישׁ פֶּתָאם כִּמוֹ שֶׁמֵּרַחֵת שֶׁמֶן עַל הַפְּרָקִים עַל הָאֵיבָרִים, פֶּתָאם הַגּוֹף מִתְחִיל לָזוּז, וְהֵנָּה אֵתָה בְּבֵית הַכִּנּוֹסֶת, מִנִּיחַ תִּפְלִין... יֵשׁ כָּזֶה שֶׁמֶן שֶׁמִּשְׁפָּרִיצִים עַל צִירִים חֲלוּדִים שֶׁל דָּלֶת וְהֵנָּה הַכֹּל נִפְתָּח וְזוֹרֵם, זֶה הַמְּקוֹה. לָכֵן זֶה עֲנִין גָּדוֹל לַהֲיוֹת תָּמִיד עַל יַד מַיִם, הָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה נִתְגַּדֵּל בְּמִצְרִים, מְגִיל שְׁמוֹנָה עַד שְׁנַת ש"ל בְּעֶרְךָ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה, עַד שֶׁקֵּבֵל בְּרוּחַ קֹדֶשׁ שִׁילֶךְ לְצִפֹּת, שֶׁם יִמָּצֵא אֵת תִּלְמִידוֹ רַבִּי חַיִּים וִיטָאֵל.

הָאָר"י הַקָּדוֹשׁ הָיָה כָּזֶה גָּאוֹן, אָבֵל הוּא אָמַר שְׁבַרְגֵּעַ שֶׁהוּא רוֹצֶה לְדַרֵּשׁ מִשְׁהוּ לְחַבֵּר חֲדוּשֵׁי תוֹרָה, כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה בָּאָה בְּתוֹכוֹ וְהוּא לֹא יָכוֹל לְצַמֵּצֵם אֶת עֲצָמוֹ... רַבְּנוּ פַּעַם אָמַר דָּבָר כָּזֶה, שֶׁהוּא הָיָה שׁוֹכֵב בְּמִטָּה וְלֹא הָיָה יָכוֹל לִישֹׁן, כִּי כָּל הַתּוֹרָה הִתְחִילָה לְהִכָּנֵס בְּתוֹכוֹ. כָּכָה הָיָה הָאָר"י, בְּקִשְׁי הָיָה יָכוֹל לְדַבֵּר, לִכֵּן לֹא הָיוּ לוֹ הֶרְבֵּה תַלְמִידִים אַחֲרָיו, אָבֵל כַּמָּה שָׁנִים לְפָנָיו סוּף יָמָיו^ב, הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אָמַר לוֹ שֶׁעֲכָשׁוּ צָרִיךְ לָלֶכֶת לְצַפֵּת לְמַצֵּא אֶת רַבִּי חַיִּים וִיטָאֵל, וְלִמְסֹר לוֹ אֶת כָּל חֲכָמַת הַקְּבָלָה, זֶה כָּבֵר צִמְצוּם, תַּלְמִיד אֶחָד, הוּא יוֹכֵל לְלַמֵּד אֹתוֹ, וְהוּא לְמַד אוֹתוֹ וּגְלָה לוֹ אֶת כָּל חֲכָמַת הַקְּבָלָה.

רַבִּי חַיִּים וִיטָאֵל כָּבֵר בֶּן כָּתֵב, וּבִפְרָט אַחֵר כֶּךָ הֵבֵן שְׁלוֹ רַבִּי שְׁמוּאֵל וִיטָאֵל, הוּא הָיָה סוֹפֵר גָּדוֹל, וְהוּא לָקַח אֶת כָּל מַה שְׁאִבָּא אָמַר, וְהוּא הָיָה מְאֹד אֲדוּק לְאַבָּא שְׁלוֹ, וְהוּא כָּתֵב אֶת עֵקֶר כְּתָבֵי הָאָר"י שִׁישׁ לָנוּ, כָּל הַשְּׁמוּנָה שְׁעָרִים וְסִדּוּר חֲמֻדַּת יִשְׂרָאֵל זֶה הַכֹּל כָּתֵב רַבִּי שְׁמוּאֵל וִיטָאֵל וּבָזָה יֵשׁ לָנוּ חֲכָמַת הַקְּבָלָה. מַה זֶה חֲכָמַת הַקְּבָלָה? כִּמּוֹ שְׁאִמְרָנוּ, מְגִלָּה לָנוּ שִׁישׁ בְּכָל פֶּרֶט וּפְרָט מִחַיֵּינוּ עֵמֶק אֵין סוּפִי שֶׁל עוֹלָמוֹת שְׁמוֹת וִיחֻדִּים. כִּמּוֹ שְׁמוּהָרָא"ש כּוֹתֵב בְּהַקְדָּמַת הַסֵּפֶר 'נֵר לְהַצַּדִּיק',

^ב הָאָר"י הַקָּדוֹשׁ נִסְתַּלַּק בְּאוֹתוֹ גִּיל כִּמּוֹ רַבְּנוּ, כְּשֶׁהָיָה בֶּן שְׁלֹשִׁים וּשְׁמוֹנֶה וַחֲצִי.

שָׁאז הָיָה בְּתִקְּךָ הַמַּחְלָקָת וְכוּתֵב בַּהֲקָדְמָה^י: לָמָּה אֲנִי מִתְחִיל
 לִכְתֹּב דְּבָרִים כָּאלֹו הָעוֹמְדִים בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם? לְהַגִּיד לְכֻלָּם:
 זֶה לֹא כִּמוֹ שְׁאַתֶּם חוֹשְׁבִים, שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה זֶה מַחְלָקָת, מְרִיבוֹת,
 כֶּסֶף, כְּבוֹד, אֶלָּא יֵשׁ מִשְׁהוּ יוֹתֵר עֲלִיוֹן, מִשְׁהוּ יוֹתֵר יָפֵה לְזֻכוֹת
 פֶּה בָּזָה הָעוֹלָם. אִם מִתְחִילִים לְהִסְתַּכֵּל מֵה קוֹרָה כְּשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה
 בְּרָכָה, מֵה נִהְיָה כְּשֶׁאָדָם מְדַלֵּק נֵרוֹת חֲנֻכָּה, וְכֵן כָּל מִצְוָה.
 מוֹהֲרָא"ש הִתְחִיל עִם הַסֵּפֶר הַזֶּה.

זו חֲכָמַת הַקְּבָלָה, שְׁאֶפְלוּ שְׁאַנְחָנוּ רְחוּקִים מְאֹד מִלְּהִבִּין מֵה כָּל
 הָעֲנִינִים הָאֵלֹו, אֲבָל זֶה אֲנַחְנוּ כֵּן מְבִינִים שִׁיּוֹתֵר מִמֶּה שֶׁקָּרָאתִי
 לַפְּנִיכָם יֵשׁ כָּאֵן. תִּקַּח אִיזָה סְדוֹר שֶׁל הָרֶשׁ"ש כָּל מְלָה חֲמֵשׁ
 שְׁעוֹת, עַל תֵּבֶת "בְּרוּךְ" יֵשׁ כִּמָּה דְּפִים, "אַתָּה" כִּמָּה דְּפִים,
 "הוּי" ה' הֵמוֹן דְּפִים מְלֵא אוֹתִיּוֹת וְשִׁמוֹת, וּמָה אֲנַחְנוּ מְבִינִים?

^י וְזוֹ לְשׁוֹנוֹ: 'וְעַתָּה עֲמַד וּרְאֵה, בְּנִי וְאָחִי הַיָּקָר! כִּי יֵשׁ עֲנִינִים לְזֻכוֹת בָּזָה הָעוֹלָם לְמַעַלָּה מִלְּשׁוֹן-הָרֶעַ
 וְאֶסְפֹּת זֻקְנִים בְּפִטְפוּטֵי דְּבָרִים בְּטִלִּים וְכוּ' [עַס אִיז דָּא עֲפֵעַס הָעֵכְעֶר'ס פֿון דִּי אַלע נֶאֱרִישְׁקִייטן], מִסְרָתָ
 כְּבָר אֶת נִפְשֶׁךָ וְאֶת שְׁמֶךָ בְּשִׁבִּיל לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, מִדּוּעַ לֹא תִשְׁתַּדֵּל לְהִיּוֹת מֵאַנְשֵׁי רַבְּנוּ ז"ל
 הָאֲמִתִּיִּים, וְלִקְיָם אֶת כָּל דְּבוּר וְשִׁיחָה שֶׁלֹּו בְּאֵמֶת וּבְתִמְיִם. וְכִמוֹ שֶׁאָמַר (שָׁם, סִימָן שֵׁנִי): עִם כָּל שִׁיחָה
 וְשִׁיחָה שֶׁאֲנִי מְשִׁיחַ עִמָּכֶם, יְכוּלִים לְהִיּוֹת עַל יְדֵה אִישׁ כָּשֵׁר, וְאֶפְלוּ צָדִיק גָּמוּר כָּל יְמֵי חַיָּו כִּמוֹ שֶׁאֲנִי
 רוֹצֶה [אֲזוּי וְזוּי אִיךָ מִיֵּין אִיֵּין גּוֹטְעֶר אִיד], אִם יִרְצֶה לִילֵךְ עִמָּה וְלִקְיָם כִּפִּי שִׁיחָתוֹ הַקְּדוּשָׁה וְכוּ', עֵינִ
 שָׁם; כִּי אִם תִּקְיָם בְּתִמְיִמוֹת וּבְפִשְׁטוּת גְּמוּרָה כָּל דְּבוּר מִרַבְּנוּ ז"ל כְּלִי שׁוֹם עֲרֻמוּיּוֹת וְחֲכָמוֹת שֶׁל
 הֶבֶל, בּוֹדָאִי סוּף-כָּל-סוּף יִפְתַּח לָךְ מַחֲךָ וְתִזְכָּה לְעֲנִינִים גְּבוּהִים כָּאלֹו, אֲשֶׁר לֹא שֶׁעֲרַת בְּדַעְתָּךְ. וְכָל זֶה
 אִם תִּבְרַח מִכָּל מִינֵי אֶסְפוֹת שֶׁל מוֹשֵׁב לְצִידִים שֶׁל זֻקְנִים וְנַעֲרִים וְכוּ', וְתִמְסַר אֶת נִפְשֶׁךָ לִקְיָם כָּל דְּבוּר וְכָל
 הַנְּהִיגָה שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל כְּפִשׁוּטִם, וְתִדְבֵּר כָּל הַיּוֹם רַק מַעֲצוּתֵי הַקְּדוּשׁוֹת, וְלֹא תִדּוֹן אֶת חֲבֵרְךָ וְכוּ', וְאֶפְלוּ
 שְׁעִדֵּין אַתָּה מְרַגֵּשׁ שְׁאַתָּה הַפְּחוֹת וְהִירוֹד וְכוּ', אֶפְלוּ שִׁיחָה עֲדִין כֵּךְ וְכוּ', צָרִיךְ שֶׁתִּזְכָּר מֵה שֶׁאָמַר רַבְּנוּ
 ז"ל (חֲיִי-מוֹהֲרָ"ן, סִימָן שִׁיד): הַפְּחוֹת שְׁבִאֲנֵשִׁי אֲנִי מוֹלִיךְ אוֹתוֹ בְּדֶרֶךְ שֶׁל צָדִיק גָּדוֹל מְאֹד שֶׁל עֲכָשִׁי
 וְכוּ', עֵינִ שָׁם; עֶקֶר הַהִתְקַרְבוֹת תְּלוּי בְּקִיּוֹם עֲצוּתֵי הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל בְּתִמְיִמוֹת וּבְפִשְׁטוּת גְּמוּרָה,
 עֵינִ שָׁם.

שום דבר... מבינים רק שאנחנו לא מבינים! אבל עצם הידיעה
הזאת שאנחנו יודעים שיש דבר כזה, שיש גלוי אלקות בכל
מלה שאנחנו אומרים, זה גם כן למוד עצום.

וכשמגיע ההלולא של האר"י הקדוש, הנה יש חמשת יחידי
הדורות, משה רבנו, רבי שמעון בר יוחאי, האר"י הקדוש,
הבעל שם טוב הקדוש ורבנו הקדוש. ולא בחנם הוא נקרא
האר"י, השם שלו הוא רבי יצחק לוריא אשכנזי, והוסיפו את
האל"ף הזאת, אולי לרמז האלקי, כמו התנא האלקי, כי האר"י
הקדוש זה הארי החי, כתוב במשנה באבות (ה, כ): הוי עז כנמר,
וקל כנשר, ורץ כצבי, וגבור כארי; שאדם יתגבר מאד, בפרט
בבקר, כתוב בתחלת השלחן-ערוך: 'יתגבר כארי' לעמד בבקר
לעבודת בוראו שיהא הוא מעורר השחר; האר"י הקדוש הכניס
בנו את הרוח חיים הזה, שאנחנו נתעורר להקדוש-ברוך-הוא,
נדע שיש יותר ממה שהעין רואה. כל הגשמיות, כל המחלקת,
כל התאוות, כל הדברים, זה לא רק מה שענינו רואות, יש
פנימיות פה! גלוי נשמה, גלוי השכינה, שמחכה שאדם רק יתן
לה מקום, השכינה מתחננת: 'תן לי מקום להכנס אצלך'...
איך? קיום המצוות, למוד תורה, תפלה, ובפרט למוד התקוני
הזהר.

וְלֹא בַחֲנָם שֶׁהֵלּוּלָא שֶׁל הָאֲרָ"י הַקָּדוֹשׁ יוֹצֵא בַיָּמִים אֱלֹהִים,
 בַּחֲמָשָׁה יָמִים הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁל בֵּין הַמָּצָרִים, מֶה שֶׁמִּשְׁתַּלֵּב עִם
 שֵׁם 'אֵהִי' ה' – 'אֲנִי זִמִּין', אֲנִי רוֹצֵה לְהִתְחִיל, לֹא הִתְחַלְתִּי עַדִּין,
 אֲבָל אֲנִי עֹכֶשֶׁיו זִמִּין, הִנְנִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן. לִפְנֵי שְׁמִקְיָמִים מְצֻוָּה
 אוֹמְרִים 'הִנְנִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן'... כֵּן הוּא בַיָּמִים אֱלֹהִים, הִנְנִי מוֹכֵן
 וּמְזַמֵּן לְהִתְקַרֵּב לְהַקְדֹּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לְבָנוֹת בֵּית ! כִּי כְּשֶׁחוֹזְרִים
 בְּתִשְׁבָּה אֲנִיחֵנוּ בּוֹנִים אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ – 'כָּל מִי שֵׁישׁ בּוֹ יַדְעָה
 כִּי אֱלֹהֵי נִבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בַּיָּמִיו' (בְּרָכוֹת ל ג, ב). תִּתְחִיל לְהִיּוֹת בַּעַל
 יָדָעַת – יָדַעַת אֲמִתִּית, אֲזַי תִּזְכֶּה לִרְאוֹת אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, הַמִּחַ שֶׁלְךָ
 יֵאִיר כְּמוֹ שֶׁהָיָה בְּזִמְנָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְזֶה מֶה שֶׁאֲנִיחֵנוּ מְחַכִּים
 בַּיָּמִים הָאֵלֶּה, שֶׁיִּתְּהַפְּכוּ לָנוּ לְשִׁשּׁוֹן וּלְשִׁמְחָה, וְנִזְכֶּה לִרְאוֹת בְּמוֹ
 עֵינֵינוּ אֶת בְּנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְהַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה, אָמֵן וְאָמֵן !

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם !

תפלה נוראה ונפלאה

רבונו של עולם! ביום חמישי לחדש אב חל יום ההלולא
קדישא של האריז"ל זכותו יגן עלינו, שגלה ופרסם את תורת
הנסתר בעולם בכתביו הקדושים, ואף שאנחנו רחוקים מאד
מהבנת למוד האצילות הנשגב הזה, אבל כבר גלית לנו על-ידי
צדיקיך האמתיים שצריכים ללמד בכל ספרי התורה הקדושה
אפלו כשלא זכינו עדין אל הבנה וידיעה ברורה, ובדרך אמירה
בעלמא, על-כן זכני שגם אני אטעם טעם פרי ועץ-החיים
ולהגות קצת בכתבי האריז"ל בכל יום באימה וביראה, ואמשיך
על עצמי האור הגדול שהאיר הצדיק הזה בעולם.

(קונטרס חודש אב מנחם ומאיר)

לקבלת תורות ושיחות, מידי שבוע בכתובת

3070817gm@gmail.com

קו שיעורים ושיחות מפ"ק מו"ר הרה"צ שליט"א

בארץ ישראל: 073-388-6654

בארה"ב: 605-477-4445